

Κ' υστερά χιύπα τόν οχτρο σής μάχης τή φωτιά,
Μά πρώτα σιάσου ήρωικά και τόν οχτρο χαιρέτα».

Με πλατύ κάστρο ἀγάλλασε τήν Πολιτείαν σου, Ρήγα,
Βάλλ' του μονούργια τριδιπλα, τετράψηλα φιατύργια,
Και πολεμησιγες άνοιξε παντού για παραθύρια,
Και στήσου βάρδια δλάγρυπη κι άγνάντενε και
[δδήγα.

Τό κάστρο να είναι θεώρωτο, κι ό ήμιος γίγας.

Και σκότωσε τή Μάγισσα που με κρατάει δεμένη,
Και φέρε μου τάνάτατο νερό να με ρατίση;
Κέ' άγάσσησέ με άνέτρια,
Καμάρι της Ανατολής και ζήλημα της Δύσης,
Και φτέρωσε τα πόδια μου και άτσάλωσε τα χέρια,
Και σκότωσε τή Μάγισσα τήν τριωκαταραμένη.

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ

Ποιός είσαι;

Η ΦΩΝΗ

Είμαι ή ΕΘΝΙΚΗ ΨΥΧΗ!

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ

Δυστυχισμένη!

Αυτό είναι τό ποίημα θέλετε τώρα να μάθετε
και ποιός είναι ήθνικός ποιητής; Όχι αυτός που
γράψε τό έξοχο αυτό ποίημα. Έθνικός ποιητής
ετόν όποιον ήλατρεύει και θαυμάζει όλος ό Έλλη-
σμός — μας τό λέει ή ίδια ή «Ακρόπολη» στό φύ-
λο της περασμένης Κυριακής — είναι ό Σουρής Μας
τό λέει ή «Ακρόπολη» και τό πιστεύουμε, μα και
να μη μας τ'έλεγε, πάλι θάν τό πιστεύαμε, άμα δια-
βάξουμε τούς στίχους του στό γυρισμό του Βασιλιά.

Άραιε Πύλας, άρχοντες, κι' άπές' ό Κορωνάτος
έρχεται. . . νάτος νάτος

Και τίς έστιν ό Βασιλεύς; . . . αυτός που δέν εόίγησε
για τών Ρωμηών τα δίκια,

Που ξαναπήγε σέ λουτρά και φάσας έννήγησε
σέ Παλαιδών τσιφιλια,

και δύο λέν ώφέλειαι για μās και για τόν Θρόνο,
Την έθνηκή και τών λουτρών ταιριάζει κάθε χρόνο.

Αν είμαστε κράτος Καρχηδονίων, τότε αλη-
θινά ήθνικός μας ποιητής είναι ό Σουρής και να
μας ζήσει.

ΓΙΑΤΙ

να παραξενευτούν οι Θεοτόκιοι που συχάρησέ ό
Βασιλιάς τό Ράλλη; Μήπως τα ίδια δέ γινέκανε
κι άλλαι με τό Θεοτόκη; Καλός κι ό Ράλλης,
καλός κι ό Θεοτόκης, καλά πολιτεύονται κι' οι δύο
τους. Καλοί κι' οι δύο γιατροί, να πούμε, μα κι ό
άρρωστος πεθαίνει. Τι κι άν πεθαίνει, άφου παθαί-
νει κάτου από τήν επιστήμη — I ge artis; που λέγε
κι' οι ντοτόροι.

ΗΠΙΟΤΗΣ

λένε φάνηκε ό Θεοτόκης, άφου δέ δέχτηκε να κάνει
Υπουργείο πριν ό Ράλλης πει πως είναι φέματα
όσα δημοσίεψανε οι φημερίδες πως ειπωθήκανε από
τήν Α. Μ. για τό Υπουργείο του.

Κι ό Ράλλης γελώντας, λένε, δημοσίεψε τήν
περίφημη «διάψευση» του έαυτού του, έβγαλε δηλ.
τόν έαυτό του ψεύτη, κι ό Θεοτόκης ξεθύμωσε, που
πάει να πει ξείλοποίηση, και δέχτηκε να σκημα-
τίσει Υπουργείο.

Ό πολιτικός αυτός ήπιοτισμός δέ σας θυμίζει
λίγο τούς ήπιοτες της Έλεεινής μορφής; Τα και-
μένα τα μωρουδέλια, τί νόστιμα που παίζεν!

ΝΑ

μας ζήσει τό νέο Υπουργείο — και νάχει όση δύ-
ναι άθροπία — μα όχι άπ' τή ντόπια γιατί τότε
πιά — καλύτερα κτλ. Τό επίγραμμα θάν τό συμπλή-
ρωνε ό μακαρίτης ό Λασκαράτος, & ζούσε, γιατί
είτανε φίλος στα τέττα.

Εμείς στα γεννητούρια κάθε καινούριου Υπουρ-
γείου τίποτ' άλλο δέν κλαίμε παρά τούς φτωχούς
ύπαλληλους που θά γίνουν άνου κάτου με τίς πάφες
και με τίς μεταθέσεις, και τό φτωχό Δημόσιο τα-
μετό που θά πλερώσει όλα τα έξοδα της πολιτικής
μεταβολής.

Μήπως θαρρείτε πως αλλάζουμε για κανένα
άλλο σκοπό τα Υπουργεία στην Ελλάδα;

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

ΟΥΙΟΣ ΤΟΥ ΕΡΗΜΟΥ

Ένας άπ' τούς καλύτερους δραματικούς της
Αυστρίας ό κόμης Müllner-Ellinghausen γνωστός
στή φιλολογία με τόνμα Φρειντερίκος Χαλμ, είναι
ό συγγραφέας του αιώου της Έρήμου» (Der Sohn
des Wilden) του νέου λυρικού δράματος που έδωσε
τό Βασιλικό. Γεννήθηκε στην Κρακοβία στις 2 του
Απρίλη του 1806 και πέθανε στη Βιέννα 22 του
Μάη 1871, σέ ηλικία 65 χρόνων. Πιστός όπαδός
της ρωμαντικής σχολής έγραψε δράματα λυρικά που
έξεχωρίζουνε για τό λεπτό αίσθημα και τή γλυκειά
κι' άπαλή γλώσσα τους. Ό Ίγγομαρ ή «ό υίός της
έρήμου», καθώς μεταφράστηκε, έχει ύπόθεση διπλή
κι ώραία: πως μια ταπεινή κόρη κατορθώνει με τήν
ομορφιά και τήν καλωσύνη να μαλαγή τή βάρβαρη
ψυχή ενός άπολίτιστου βάρβαρου ανθρώπου. Κάτι
σάν τή «ζωή κι' άγάπη στη μοναξιά», του Ψυχάρη.
Γύρω στην ιδέα αυτή ό Χαλμ πλέκει τό ειδύλλιο
της Παρθενίας και του Ίγγομαρ δίνοντάς μας έναν
ύπεροχο χαρακτήρα μεγαλόκαρδης και περήφανης
κόρης, καθώς κι' ένα τέλειο πλάσμα πρωτογενή αν-
θρώπου άφτιασίδωτου ακόμα άπ' τόν πολιτισμό.
Τά δύο αυτά πρόσωπα που μονάχα τους κρατάνε
όλόκληρο τό δόγμα είναι πλασμένα με τέχνη και
με δύναμη που σπάνια συναντάει κανείς στο θέα-
τρο Δέν πιστεύω να πώ ύπερβολή αν ήμολογήσω
ότι σέ μερικές στιγμές τα ώραία κι' ύψηλά αίσθη-
ματα που στολίζουν τόν Ίγγομαρ, ή ειλικρινεια του
έκείνη που ξεπηδάει κατευθεία άπ' τήν καρδιά και
χύνεται έξω μεγάλη και θαυμαστή, καθώς και ή
περηφάνεια, ή δύναμη του χαρακτήρα, κι' ή ευγι-
νεια της ψυχής της Παρθενίας, μου θύμισαν κά-
ποιους ήρωες τών αρχαίων τραγωδιών. Έπειτα στην
τελευταία πράξη ή πάλη που τρικυμίζει τήν ύπαρξη
του Ίγγομαρ, άφου πρόκειται να διαλέξη μεταξύ
της άπειρης εύτυχίας και του θανάτου ή κάτι χει-
ρότερο του θανάτου — τό να χάσει κανείς τήν έλπίδα
της ζωής, που λέει ή Παρθενία — δίνει τήν έντύπωση
έργου με βαθειά αίσθηση τέχνης. Γενικά, ίσως να
έκουρασε πολύ ό ύπερβολικός λυρισμός, και να μη
φχαρίστησε ή έλλειψη πλοκής, καθώς και να βαρ-
γέστησε ή μονοτονία τών σκηνών, μ' όλ' αυτά ό-
μως τό έργο είναι ώραίο, ό λυρισμός του ευχάριστος,
έν'άπαλό χάδι της ρωμαντικής ψυχής που όλοι κρί-
νομε μέσα μας, κι' οι σκηνές μ' άπλότητα και χάρη

περνάνε γλήγορα αφήνοντας τό πνεύμα βυθισμένο
στην ιδανική ομορφιά της ζωής που ζούνε τα δυό
αυτά πλάσματα.

Και πάλι ή Δία Κοτοπούλη μελετημένη πολύ
στό ρόλο της Παρθενίας. Τό παίξιμό της πάντα προ-
σεχτικό, μετρημένο, χωρίς ύπερβολές κι' επίδειξεις,
ένθουσιαζει και πολύ δίκια τόν κόσμο, που του δί-
νει τέλος πάντων μίαν έντύπωση σοβαρής και ζήλιας
ύπόκρισης. Ό κ. Μίγγολας: — Ίγγομαρ ταιριαχτός
στό ρόλο που έπαιζε όσς μπορούσε καλύτερα, πρό πάν-
των στις τελευταίες πράξεις, αν και μπορούσε κανείς
να παρατηρήσει ότι σέ μερικές στάσεις χρειαζόνταν
περισσότερη μελέτη για να παρουσιαστούνε κάπως πιο
λογαριασμένες. Τάλλα πρόσωπα με ρόλους σχεδόν
άσημαντους δέ μείνανε πίσω στο παίξιμο.

Υπάρχει τώρα και μια μετάφραση που πρέπει,
κατά καθήκο, κάτι να πη κανείς για δαύτη. Έγώ
προτιμώ να μη πώ τίποτα, ήμολογώ όμως πως αν
έγνώριζα τό μεταφραστή θά ήθελαινα να τόν έπιπνα
και θά τούλεγα.

—Κυρίε μου, αυτό που έκανες δέν είναι ούτε
άμαρτία φιλολογική άπ' τις βαρύτερες, ούτε παρα-
νόηση του σκοπού της μετάφρασης, ούτε άδικημα
φοβερό στήν άμοιρα Χαλμ, ούτε καν ύποστήριξη
της γλωσσικής σου ιδέας. Είναι άπλουσάτα μια
κακή κι' άνοστη φάρσα που έπαιξες σέ βαρος τόσων
ανθρώπων. Εμείς ήρθαμε στο θέατρο να ακούσουμε
ένα ώραίο έργο και συ μας καταστρέφεις όλη τήν
άπόλαψη για ένα παίξιμα σου ή μια κακία σου βέ-
βαια, γιατί κι αυτή ή άκρόπολη της καθαρείου-
που λέγεται Μιστριώτης — Χατζιδάκης και συντρο-
φία, ήμολογεί πως στη λυρική ποίηση μονάχα ή
δημοτική ταιριάζει. Συ όμως ω άγνωστε μεταφρα-
στή! έπιασες και ρεταχρασες ένα όλόκληρο λυρικό
ποίημα — γιατί τέτοιο είναι τό έργο — σέ ύπερκαθα-
ρεύουσα. Έτσι τα ώραία λυρικά λόγια του Χαλμ,
δηλαδή πάνω κάτω όλόκληρη ή άξια του δράματος
παρουσιάστηκαν πασαλειμένα με μετοχές και δοτι-
κές κι' άηδίες, ψευδοστολισμένα μέσ' στις ταμπουρ-
λικές έκφρασεις της καθαρείας. Ό Θεός λοιπόν να
σέ φωτίση να μείνης άγνωστος καθώς τ' άπεθύμησες
και «έν κρυπτώ» να εξαγνίσης τ' άμαρτημά σου!

Κ' εδώ είμ' εύτυχής που τονίζω πως όσους είδα
φίλους της καθαρείας, κι' άπ' όσα τριγύρω μου
έκουσα, ή μετάφραση κρίθηκε όπως της ζήζης. Α-
λήθεια λοιπόν είναι ότι τό «πολύ καινόν» αρχίζει
να νοιώθει επιτέλους, κι' ότι τό θέατρο είναι πρώτος
σταθμός πηθ θά περάσει ή γλωσσική ιδέα ίσως να
μπη και να θρονιασθή νικητέρα σ' όλα τα είδη του
λόγου και της ζωής.

Α. ΣΙΓΑΝΟΣ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Ένα τυπογρ. λάθος έκκετά σημαντικό έμεινε στην
«Απολογία» (κοιτ. «Νουμά» άριθ. 174, σελ. 11, στλ. 3,
άρ.δ. 10) και μπήκε Μ (μ η σ) = Αγαμέμνων, αντί να
μπεί τό σωστό Μ έ μ ο σ = Αγαμέμνων.

— Η «ίλινακοθήκη» κρινοντας τή «Ματιά» του Α-
βάζου, λέει πως είναι γραμμένη σέ σχολαστική δημοτική
γλώσσα. Τό ίδιο πάνω κάτω λένε και τα «Παναθήναια». Φι-
σικώτατο.

— Τα τέσσερα σονέτα του Έρμονα που δημοσιεύουμε
σήμερα είναι από τό καινούριο βιβλίο του «Η Λογώ».

— Στο φύλλο της άλλης Κυριακής θά δημοσιέψουμε
κρίση του Παλαμά για τήν «Αργώ» καθώς και τήν εί-
κόνα του Έρμονα.

— Βγήκε σέ βιβλιαράκι όμορφο από τα «Παναθήναια»
«Γλωσσική αυτοβιογραφία» του Παύλου Νιρβάνα.

— Για τὸ βιβλιάρκι αὐτό, καθὼς καὶ γιὰ κάθε βιβλίο ποῦ θὰ στέλνεται ἔδω κι ἔμπρός στὸ γραφεῖο μας (σὲ διπλὸ ἀντίτυπο πάντως) καὶ ποῦ θὰ ξιζέει τὸν κόπο, θὰ γράφει ὁ Ἔρμονας ποῦ εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ πάρει ἀπάνου του αὐτὴ τὴ δουλειά.

— Ὁ κ. Σημιριώτης, ὁ ἀδερφός τοῦ κ. Σημιριώτη τοῦ ποιητῆ, τύπως ἔναν τόμο μὲ ποιήματα. Ὅσοι εἶπαν πὼς μᾶς ἔφτανε ἕνας Σημιριώτης καὶ δὲν εἶταν ἀνάγκη νὰ ξεφυτρώσει καὶ δεύτερος, πρέπει νὰ ξέρουν πὼς δὲ βλάφτει τὰ καλὰ πράματα νὰν τᾶχουμε σὲ διπλό.

— Ὁ Ἄντρεάδης ζεῖ καὶ βασιλεύει. Τὸ μαθαίνουμε ἀπὸ τὴν προχθεσινὴ «Ἀκρόπολη», ποῦ εἶχε, λέει, καὶ γράμμα του καὶ ποῦ θὰ τυπώσει σὲ λίγες μέρες καὶ σειρά ἄρθρα του γιὰ τὴν πολιτικὴν κατάστασιν τῆς Ρουσσίας. Κ' ἐμεῖς ἔδω εἴμαστε ἑτοιμοὶ νὰν τοῦ κένουμε καὶ μνημόσυνο!

— Ἡ χαρὰ μας δὲ λέγεται γιὰ τὴ νεκρανάστασιν τοῦ Καλάι του καὶ τὸ ἄρθρο τοῦ περασμένου φύλλου καὶ ἡ ἐλεγεία τοῦ Βουτιεριδῆ!

Ο ΙΔΙΟΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Στὸν Ψυχάρη

I.

Ἡ σκέψη μου, γοργόφιτρο πουλάκι,
Στιμοῦλα μιά δὲ λείπει ἀπὸ κονιά σου
Νὰ τρέμει νῆνει τὴ φωτιά στὸ τζάκι
Κάπια πνοὴ χυμένη διλόγουρά σου.

Καὶ τὴ νύχτα σὰ γύρεις τὸ κορμάκι
Κι ἀλαφροσύρεις τὰ ματόκλαδά σου,
Ἡ σκέψη μου, αἰθερόπνοο ἀγεράκι,
Βυθίζεται στὴν ἐπιφαντασιά σου.

Καὶ τὰ ὄνειρά σου τὸ χορὸν ἄρχιζον
Θωροῦ... Καὶ νά, σὰ δόλοενα ντυμένη
Νύφη τραγουδιὰ σὲ ἀργοστολίζουν...

Στὴν ἐκκλησιὰ σὲ λίγο σὲ πηγαίνουν,
Μὰ τί βλέπεις καὶ μιάζεις πεθαμένη
Στοῦ λιβανιοῦ τὰ γνέφη ποῦ ἀνεβαίνουν;

II.

Στάδια τοῦ κήπου ποῦ εὐωδιὲς σκορποῦνε
Καὶ τὸ μάτι θαμπώνει ἡ ἀθοχρωμιά τους
Πεταλοῦδες αἰθέρινες πετοῦνε
Μὲ τὰ λευκὰ ἢ πολύχρωμα φτερά τους.

Πετοῦνε στάδια δίχως νὰ σταθοῦνε,
Μόλις τᾶγγίζουν φεύγουνε μακριὰ τους
Μὰ κάπου—κάπου στένουνε, ζουφοῦνε,
Μεθοῦνε λίνοντας τὴ μυρουδιά τους.

Πεταλοῦδες οἱ σκέψεις φτερουγίζουν
Σὲ χαρὲς καὶ σὲ λύπες περασμένες,
Μὰ τίς ἀφήνουν μόλις τίς ἀγγίζουν

Κι ἀνάλαφρες πετοῦν κι ἄλλου πηγαίνουν...
Μὰ ποῖδ' λουλοῦδι τώρα συντυχαίνουν
Ποῦ τίς κρατεῖ κοντά του σκλαβωμένες;

1905

ΠΕΥΚΟΣ ΟΡΕΙΝΟΣ

ΧΑΡΑΧΤΗΡΕΣ

Η ΓΡΗΝΙΑ

Ἡ γρήνια εἶναι παράπονο καὶ γιὰ κείνα ποῦ χαρίζονται μὲ καλοσύνη, κι ὁ γρηνιαρὴς τέτοιος, ποῦ μπορεῖ, ὅταν τοῦ στέλνῃ ὁ φίλος του πεσκέσι, νὰ πῆ σὲ κείνον ποῦ τᾶφερε: «Λυπήθηκα τὸ ζουμί σου καὶ τὸ ψωρόχρασό σου ποῦ δὲ μὲ κάλεσες σὲ τραπέζι;» κι ὅταν τότε γλυκοφιλήσῃ ἢ ἐρωμένη του νὰ τῆς εἰπῇ: «Δὲν τὸ πιστεύω, ὅτι ἐσύ μὲ φίλας ἔτσι καὶ μὲ τὴν καρδιά σου» καὶ νὰ τὰ βάνῃ μὲ τὸ Θεὸ ὅχι γιὰτὶ βρέχει, παρὰ ἐπειδὴ θὰ βρέξῃ κατόπι· κι ἂν βρῆ στὸ δρόμο κανένα πουγγί μπορεῖ νὰ εἰπῇ: «Μὰ δὲ βρῆκα ποτέ μου κανένα θησαυρό». Κι ὅταν ἀγοράσῃ κανένα δούλο ὑστερὶς ἀπὸ πολλὰ παρακάλια στὸν πωλητὴ νὰ τοῦ τὸν δώσῃ, εἶναι ἱκανὸς νὰ εἰπῇ: «Μοῦ φαίνεται παράξενο ἂν ἀγόρασα τίποτα γερὸ τόσο ἀκριβά». Καὶ σὲ κείνον ποῦ τοῦ φέρνει συχαρήκια λέγοντάς του: «Σοῦ γεννήθηκε γιός» μπορεῖ νὰ τοῦ εἰπῇ: «Ἀνίσως προστέσης ὅτι μοῦφυγε καὶ τὸ μισὸ βιός μου, θὰ εἰπῆς τὴν ἀλήθειαν». Κι ἂν κερδίσῃ τὴ δίκη του χωρὶς νὰ χάσῃ ψῆφο, εἶναι ἱκανὸς νὰ κατηγορήσῃ τὸ δικηγόρο του ὅτι πολλὰ ἀπὸ τὰ δίκια του τᾶφισε καὶ δὲν τᾶ εἶπε· κι ὅταν οἱ φίλοι του τοῦ κάνουν δάνειο μὲ συνεισφορά καὶ τοῦ εἰπῇ κανένας: «Γίνου χαρούμενος» μπορεῖ νὰπαντήσῃ: «Καὶ γιὰτὶ; ἐπειδὴ πρέπει νὰ τοὺς δώσω πίσω τὰ λεφτά τους καὶ νὰ χρωστῶ χωριστὰ στὸν καθένανε χάρη ὅτι μ' ἔχουν εὐεργετήσῃ;»

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ

Ἀγαπητὲ Νουμᾶ,

Ἀπόψε εἶμαι χαρούμενος, ξέρεις γιὰτὶ; Πρὶν λίγες ὥρες στρίβοντας μιά γωνιά στοῦ Μακρυγιάνη ἀπαντήθηκα μὲ δύο κυρίες, ποῦ φαίνεται εἶχανε στὸ νοῦ τους νὰγοράσουν ἐφημερίδα. Μόλις λοιπὸν εἶδε ἡ μιά τους ἕνα λοῦστρο, λέει τῆς ἄλλῆς:

—Νὰ ὁ ἐφημεριδᾶς! νὰ τονὲ φωνάξω;

Ἀκούς; ὁ Ἐφημεριδᾶς. Εἶναι λέξις ποῦ μ' ἔκανε χαρούμενο ἐκεῖ ποῦ συλλογιόμουνε κάτι ἄλλα δυσάρεστα πράματα, ποῦ δὲν εἶναι κι ἀνάγκη νὰ τὰ πῶ. Καλόβολος ὡς τόσο ποῦ μὲ μιά λέξις ἤρθα σὲ κέφι. Καὶ πὼς νὰ μὴν ἔρθω, ἀδερφέ, ἀφοῦ μ' αὐτὴ τὴ λέξις ξεφορτωνόμαστε δυὸ συλλαβίς, κέγὼ καθὼς ξέρεις δὲν πολυχαπαῶ τὰ λόγια καὶ ἀκόμη λιγώτερο τὰ μακρόλογα; Ὁ Ἄντρεάδης—ἄς μὲ συμπαθήσῃ ποῦ θὰ τὸν πειράξω λιγάκι—μποροῦσε νὰ μᾶς λογαριάσῃ πόση λιγώτερη δύναμη μὲ τὸ κόψιμο τοῦ—πώλης θὰ ζοδεύουνε τόσα ἑκατομμύρια Ἑλληνικὰ χεῖλια—ἂν ὑποθέσουμε, πρᾶμα ποῦ δὲν ἀληθεύει, πὼς τὸν ἔχουν ὅλοι ἀνάγκη τὸν ἐφημεριδοπώλη. Τὸν ἐ-φ-η-μ-ε-ρ-ι-δ-ο-πώ-λη. Γιὰ κοιτάξε μιά λέξις, ποῦ πρέπει νὰ χρησιμεύῃ καὶ γιὰ κλητικὴ τοῦ δρόμου! Τί ἀθεόφοβοι αὐτοὶ οἱ δασκάλοι! Θυμάμαι τὴ στενοχώρια μου μιά φορὰ ποῦ χρειάστηκε νὰ μεταφράσω τὸ ἐγγλέζικο news-boy σ' ἕνα χωρατό. Ἀντίς τῶμορφο, τὸ δισύλλαβο, τὸ ζωηρὸ τὸ news-boy, ποῦχει καὶ τὸ χάρισμα νὰ δείχνῃ τὴν ἡλικία τοῦ πωλητῆ, νὰ βάλῃς ἕνα ἐφημεριδοπώλης! Ἀλήθεια πὼς καὶ τὸ ἐφημεριδᾶς, ποῦ μοῦ θυμίζει τὸ γραμματᾶς ποῦ ἀναφέρει ὁ Ψυχάρης, δὲν τᾶχει;

τοῦτο τὸ τελευταῖο χάρισμα κι ἀκόμη δὲ μοῦ πολυκρέσει ὁ πλῆθ. του ἐφημεριδαδᾶς, μὰ ἐπὶ τέλους εἶναι λαϊκὸ πλάσμα καὶ πιά σύντομο, κι ἂν κατέβουμε σ' αὐτὸ τὸ σκαλοπάτι, ποῖος ξέρει ποῦ ἄλλου ἀκόμη μπορεῖ νὰ μᾶς κατεβάσῃ ὁ λαός. Ἀχ, τί πλοῦτο θὰ ξανοίγουμε νὰ ξετυλιγεται μὲ τὸν καιρὸ μπροστά μας, φτάνει αὐτὴ ἡ περιφρονημένη δημοτικὴ, ἢ Σταχτοπούτα, σὰν ποῦ τὴν εἶπε μιά φορὰ ὁ Παλαμᾶς, νάνεβη στὸ θρόνο ποῦ τῆς πρέπει. Τὸ ἐλπίζω, γιὰτὶ καθὼς βλέπω ὅλο καὶ ἀνεβαίνει.

3—12—1905

Γεῖά σου

ΡΑΚΙΟΣΓΛΑΒΕΚΤΑΔΗΣ

(μικριὰ ὑπογραφή ἔβαλα, μὰ νὰ μὲ συμπαθήσῃ).

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΑΘΜΑΔΙΑΤΙΚΟ

Ἀπὸ Πέμπτη σὲ Πέμπτη

Ἐπιμετῶν Ἐσωτερικῶν ὁ Ν. Καλογερόπουλος

Στοιχωμοί. Ἀθήνα 4 (μιά δηλητηρίαση ἀπὸ γάλα), Περαιὰς 1, Ἐπαρχίς 8 (στὸ Αἴγιο ἀδερφὴ σκότωσε τὸ μικρὸ τῆς ἀδερφοῦ κατὰ λάθος, καὶ στὴν Πάτρα ἀδερφὸς τὴν ἀδερφὴ γιὰ λόγους τιμῆς).

Λαβωμοί. Ἀθήνα 9, Περαιὰς 6, Ἐπαρχίς 8.

Κλεισιές. Ἀθήνα 8, Περαιὰς 5, Ἐπαρχίς 3.

Ἀπαγωγές. Ἀθήνα 1, Περαιὰς 1.

Σημ. Καὶ δίχως νὰ σᾶς τὸ ποῦμε, ἀπὸ τοὺς ἀριθμοὺς τοῦ σημερινοῦ φονοπάζαρου μαθαίνετε πὼς τούτη τὴ βδομάδα εἴχαμε Ἐπιμετῶν κρήση.

Ο ΦΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

Κορφιάτη φίλο μας. Ὁ «Κουρέας τῆς Σεβίλλης» τοῦ Μπωμαρσαί ποῦ παίχτηκε στὴν Κέρκυρα, δὲ μεταφράστηκε ἀπὸ τὴν κ. Εἰρήνη Δεντρινού, ἀλλ' ἀπὸ τὸν κ. Γ. Βούλγαρη. Ἐνα κόμμα ξέφυγε σ' αὐτὸ ποῦ γράφαμε στὸ περασμένο φύλλο, ἀνάμεσα τοῦ Ρ ω μ α ἱ ἴ κ α καὶ ἀ π ὸ κ' ἔτσι ἔγινε τὸ λάθος. — κ. Ἀστέρ. Ἀλλέξ. Ἀλμυρό. Μήπως ἀπαντήσατε στὸ τελευταῖο γράμμα μας καὶ χάθηκε ἡ ἀπάντησις;—κ. Ε Ρηγ. Τί πειράζει; Ἀφαίρεσε ἀπὸ τᾶρθρο τὸν πρῶτο παράγραφο καὶ τὸν τελευταῖο κ' ἔτσι τὰ ρίστα πᾶρ' τα πὼς γραφήκανε, ἔτσι σὰ σιλουέτα, γιὰ τὸ ζ ω ν τ α ν ὁ τὸν Ἄντρεάδην. Καλὰ τὸ λές! Τύχη κι αὐτὴ μιά φορὰ, νᾶσαι ζωντανὸς καὶ νὰ διαβάσεις πὼς θὰ σὲ κρίνανε ἂν πέβαινες!

Ὁ Ποῦπιος Πείσωνας ὁ ρήτορας, ἐπειδὴ ἤθελε νὰ μὴν τονὲ σκοτίζον οἱ δούλοι του, τοὺς πρόσταξε νὰ τοῦ ἀποκρίνονται μονάχα σ' ὅσα τοὺς ρωτᾶει καὶ νὰ μὴν τοῦ μιλοῦνε γιὰ τίποτις ἄλλο. Θέλησε ὅμως κάποτε νὰ κάμῃ τραπέζι στὸν ἄρχοντα Κλώδιο κ' ἔστειλε νὰ τὸν καλέσουνε, ἑτοιμάσαντας φυσικὰ μεγαλόπρεπο δεῖπνο. Μὰ ὅταν ἤρθεν ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ, ὅλοι οἱ ἄλλοι καλεσμένοι ἦταν παρὸν καὶ μόνο τὸν Κλώδιο πρόσμεναν, γι' αὐτὸ ὁ Πείσωνας ἔστειλε κάθε στιγμὴ τὸ δούλο ποῦ πῆγε τὴν πρόσκληση στὸν Κλώδιο νὰ κοιτάξῃ ἂν ἔρχεται. Μὰ σὰν ἐνύχτωσε πιά γιὰ καλὰ κι ἔρχισε νὰπελπίζεται, εἶπε στὸ δούλο:

—Δὲ μοῦ λές, τοῦ εἶπες νᾶρθῃ ἀπόψε;

—Βεβαίωτατα.

—Μὰ τότε πὼς δὲν ἦρθε;

—Γιὰτὶ εἶπε πὼς δὲ ἤρθῃ.

—Καὶ πὼς δὲ μοῦ τὸ εἶπες ἀμέσως;

—Γιὰτὶ δὲ μὲ ρώτησες.